

Da jeg fødte vores søn blev han strakt lagt til mit bryst fordi hospitalet havde en politik der hed at man SKULLE amme.

Jeg havde ikke selv specielt lyst til at amme. Men jeg følte mig presset. Så okay, jeg gik i gang med at amme. Efter 5 dage på hospitalet, hvor jeg egentlig troede at amningen forløb godt kom vi hjem. Vores søn udviklede sig snart til en ren skrigemaskine. Vi var fortvivlede og trætte. Jeg følte jeg ammede konstant og når jeg ikke ammede, så gik jeg rundt med en skrigende søn. Vores søn sov heller ikke ret meget i forhold til andre små babyer. Men vores sundhedsplejerske sagde, at der var mange børn der skulle ammes tit, så jeg ammede og ammede. Til sidst hadede jeg det så meget, fordi jeg vidste at vores søn ville begynde at skribe lige så snart jeg holdt op.

Endelig tog min familie fat i mig og sagde, at han var sulten og jeg måtte simpelthen stoppe med at amme og i stedet for give ham modermælkserstatning og selv for lidt kræfter igen. Første nat efter at han havde fået modermælkserstatning sov han flere timer i træk og han blev en dejlig lille dreng, som sov meget og var utrolig glad når han var vågen.

Alt i alt synes jeg ikke vi fik hjælp og jeg er taknemmelig for, at jeg havde en familie som hjalp mig. Når jeg forhåbentlig skal have barn nummer to, så er jeg ikke sikker på jeg vil amme. For jeg trives ikke med det og man kan sagtens for en dejlig og veludviklet dreng selvom han får modermælkserstatning.